

MARISKA OVERMAN

NOORDER LIGHT

Vier mensen zoeken
een slachtoffer. Iemand
moet dood. Dat hebben
ze afgesproken.

DE CRIME COMPAGNIE

PROLOOG

Een goed idee dat uitpakt zoals het onze, is geen goed idee. Of misschien was het a priori al geen goed idee. Dat kan ook.

Het begon wel zo. Met die simpele woordjes die iedereen kent.

‘Ik heb een idee.’ Niet uitgesproken, maar geschreven. Niet op papier, maar op een scherm. Tussen vier mensen die elkaar in het echte leven niet kenden hing dat woord op een dag in de lucht. Of in de cloud, of in het universum, of waar dan ook.

Idee. Ik. Heb. Een. Idee.

Onthoud dat de zin begint met het woord ‘ik’. Niet ‘wij’.

Onthoud dat het na die woorden even stilviel. Even zwegen we, allemaal. Misschien hadden we dat moeten volhouden, dat zwijgen? Maar dat deden we niet. We pakten de draad op. Het idee kreeg vorm.

Die woorden – ik heb een idee –, hoe vaak worden die ooit uitgesproken? Zou iemand als Steve Jobs de woorden gezegd hebben? Of Barack Obama? Idee. Het woord heeft een positieve connotatie. Het roept het beeld op van een brandend lampje boven iemands hoofd. Idee. Er gaat iets gebeuren. Dat klopt wel. Er gebeurde iets.

Iemand ging dood.

Niet degene die je verwacht.

DAG 1

22 februari 2020

Zaterdag

NOORWEGEN

Noorwegen is het meest westelijke land van Scandinavië en is een van de dunst bevolkte landen van Europa. Ruim 5 miljoen mensen wonen op een oppervlak van iets meer dan 385.000 vierkante kilometer. De bevolkingsdichtheid (exclusief het onder Noorwegen vallende Spitsbergen) is 16 inwoners per vierkante kilometer. Ter vergelijking: in Nederland is dat 421 inwoners per vierkante kilometer.

De kustlijn van ruim 25.000 kilometer omvat vele eilanden en fjorden. Noorse Vikingen teisterden in de vroege middeleeuwen landen als Engeland met hun plundertochten. Het noordelijke deel van Noorwegen is in trek bij walvisspotters en vogelliefhebbers, en het staat natuurlijk bekend om het befaamde noorderlicht.

1

Ik trok de muts ver over mijn oren en wierp een blik opzij naar mijn koffer. Gevoerde broeken, thermokleding, sokken van merinowol en waterdichte schoenen die minimaal min twintig graden aankunnen; ik was voorbereid. Ik had me uiterst nauwkeurig ingelezen. Iemand die een reis maakt, zoekt informatie. Over temperatuur. Over de omgeving. Over de zeilboot waarmee je vaart. Heel normaal.

Was ik nerveus? Niet eens, gek genoeg. Of misschien een heel klein beetje. Maar dat was vooral omdat ik me daar op die kade realiseerde dat ik de echte namen van de anderen niet kende. Al die tijd hadden we elkaar alleen bij de naam die we online gebruikten genoemd. Dat ging nu veranderen.

Mijn naam is Noor, overigens. Het is prettig om te weten wie dit vertelt. Noor is mijn echte naam, niet mijn onlinenaam. Noor is een afkorting van Nora, en dat is een afkorting van Eleonora. Die naam staat in mijn paspoort. Een naam die in het Grieks ‘medelijden’ betekent. In het Arabisch ‘God is mijn licht’. Maar ik geloof niet in God. Wie er ooit begon met de afkorting ‘Noor’ weet ik niet. Ik hoop soms weer Eleonora genoemd te worden, het klinkt zo... gracieus. Noor is een afkorting van een afkorting, ik vind dat naarmate ik ouder word steeds onprettiger. Voor wat ik wil vertellen, is dit niet relevant, trouwens. Alhoewel soms dingen niet relevant lijken, maar het later wel blijken te zijn.

De kade was vrij smal. Verderop stonden wat mensen in heel dikke jassen te praten, ze leken wel in dekens gerold. Misschien medepassagiers? Stond een van hen erbij? De kou drong niet

door mijn jas, toch rilde ik. In gedachten begon ik te tellen. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Mijn ademhaling vertraagde. Ik concentreerde me op de condenswolkjes die in een regelmatige cadans uit mijn mond ontsnapten. Over twee uur vertrok de boot. Of moest ik schip zeggen? Ik wist het niet. Ik had net zo weinig zeebenen als een boer uit de Oekraïne.

Het zeilschip – ik leerde later dat het een schip was, geen boot, al weet ik nog steeds niet precies wat het verschil is – bood ruimte voor twintig passagiers. Twintig mensen, verdeeld over tien tweepersoonshutten. Ik wist vooraf niet bij wie ik ingedeeld werd, alleen maar dat het iemand van hetzelfde geslacht zou zijn. Het aantal van twintig was exclusief de bemanning, die bestond uit een kapitein, een expeditieleider en twee bemanningsleden. Twintig personen. Wij waren met vier. Zestien personen over. Als iedereen kwam opdagen. Daar twijfelde ik nog aan, daar op die kade.

Ik aarzelde ook om aan boord te gaan. Ik kon nog terug. Ik kon nog omdraaien, het vliegtuig pakken en doen alsof het allemaal een wilde droom was geweest. Maar ik stapte aan boord.

Ik was nog nooit op een zeilschip geweest, en toch was het precies zoals ik verwachtte. Veel donker glanzend hout. Een prachtig stuurwiel. Een schoolvoorbeeld van een historische tweemastschoener. Een schip uit 1910, zesenvertig meter lang, en perfect voor varen rond de fjorden. Dat hoorde ik later aan boord van een medepassagier. Lukas heette hij. Ik heb alle namen onthouden.